aru kirikumõis", muudest A. Raag'i „Mässuvaim", J. Jaigi „Esivanemate kuld", Metsanurga „C. R. Jakobson", E. Vilde „Pisuhänd", Zola' „Sa ei pea mitte abielu rikkuma" jm. Sügishooajal pandi erilist rõhku sõnalavastusele ja tõsteti see teatris aukohale, millist kunstilist murrangut „Estonia" alles ootab.

Äratab tähelepanu, et meie suuremate teatrite repertuaar ja eriti just menukam repertuaar koosneb algupärandeist, kuigi see kunstiliselt pole eriti kõrge.

Űsna edukalt töötasid peale suuremate teatrite ka kohalikud teatrid Viljandis, Pärnus, Narvas, Võrus, Valgas, lavastades eeskätt pealinna ja Tartu teatreis läbilöönud tükke, kasutades osalt nende lavadel nähtud lavaseadeldist ja režiid.

Lavaharrastusest maal on raske ülevaadet saada, kuid see näib kohati olevat elav ja tõusmas. „Draamastuudio" rändetendused on aastate kestel tublisti harinud maa lavahuviliste ja maapubliku maitset ja andnud eeskuju, niisamuti Haridusliidu kursused ja instruktorite abi. Ka maal näib viimaseil aastail ja eriti 1935. aastal tarvitatavat peaasjalikult algupärast repertuaari, milleks eriti ergutust andis HSM 5000-kroonine toetus, millest tasutakse autorihonorar kodumaiste tükkide lavastamise eest maalavadel.

Et nõudmine algupärase repertuaari järele on elav, siis produtseeritakse seda rohkesti, nagu nägime. Võistu kirjastavad seda Haridusliit, Mutsu, Autorikaitse Űhing, Noor-Eesti jt. Kuid tüsedamat ilmub vähe.

17. ja 18. IV peeti Tallinnas ülemaalisi teatripäevi. Riigivanem, peaministri asetäitja ja haridus- ja sotsiaalminister avaldasid lubadusi vaimuelu loovtöö tunnustamiseks ja soodustamiseks riigi poolt. Peeti referaate rahvusliku teatri otsimise suunas ja anti aru kutseliste teatrite tööst.

Eesti kroonika 1935, lk. 105